Motanul



Tonice pentru suflet:

https://independent.academia.edu/emystea/Tonice-pt-suflet

https://archive.org/details/@steaemy?query=Tonice+pentru+suflet

https://www.slideshare.net/steaemy1/search_my_uploads?type=&new=&q=Tonice+pentru+suflet

***

Ce să mai zic, la noi oamenilor le place să îi judece şi să îi critice pe preoţi. De aceea, pentru mine a fost ceva cu totul neaşteptat când odată, pe vremea când slujeam încă la Mănăstirea Donsk, a venit la mine un enoriaş de-al nostru cu numele Nicolae şi mi-a spus:

- Acum am înţeles cei mai buni, mai mari, mai răbdători şi mai minunaţi oameni din lume sunt preoţii!

Eu m-am mirat şi l-am întrebat ce anume i-a insuflat asemenea gânduri.

Şi Nicolae a răspuns:

- Eu am un motan. Foarte bun, inteligent, frumos. Dar are o ciudăţenie, când eu şi soţia mea plecăm la serviciu, el se furişează în patul nostru şi iertaţi-mă, îşi face nevoile acolo. Am încercat prin toate mijloacele să-l dezvăţăm: l-am rugat stăruitor, l-am pedepsit, dar în zadar. În cele din urmă, am construit o adevărată baricadă în jurul patului. Dar când m-am întors acasă am văzut baricada împrăştiată în toate părţile, iar motanul se furişase în pat şi îşi făcuse acolo nevoile. M-am înfuriat atât de tare, încât l-am prins şi pur şi simplu l-am bătut! Motanul s-a supărat atât de tare încât s-a băgat sub scaun, s-a aşezat acolo şi a început să plângă. De-adevăratelea! Pentru prima dată am văzut aşa ceva, îi curgeau lacrimi din ochi.

În timp ce motanul plângea, a venit soţia mea şi s-a repezit la mine:” Nu-ţi este ruşine? Mai eşti şi ortodox! Nici măcar nu mai discut cu tine, dacă nu te pocăieşti la preot pentru fapta ta sălbatică, josnică, necreştinească.”

Nu mi-a rămas altceva de făcut şi mă mustra şi conştiinţa, aşa că în dimineaţa următoare am mers la mănăstire să mă spovedesc. Şi m-a spovedit egumenul Gleb. Am stat la rând şi i-am povestit tot.

Părintele Gleb, un egumen foarte bun, de vârstra a doua, venit de la Lavra Sfintei Treimi slujea temporar atunci la Mănăstirea Donsk. De obicei el stătea la spovedanie sprijinit de analog şi proptindu-şi barba în pumn, asculta păcatele enoriaşilor. Nicolae i-a destăinuit amănunţit şi sincer trista lui întâmplare. Şi s-a străduit să nu ascundă nimic, aşa că a vorbit mult timp.

Iar când a sfârşit, părintele Gleb a tăcut puţin, a oftat şi apoi a spus:
- Mda… Desigur, n-a ieşit bine! Dar iată ce nu am înţeles eu: acest copt[1] învaţă la universitate? Ce, ei nu au cămin acolo?

- Care copt? a întrebat Nicolae.

- Păi, cel care stă la voi, despre care mi-ai povestit acum.

- Şi atunci am înţeles - şi-a încheiat Nicolae istoria - că părintele Gleb, care era surd de-o ureche, ascultase smerit timp de zece minute aiureala mea despre motanul care nu ştiu de ce stă la noi în apartament şi îşi face nevoile în patul nostru, pe

---

[1] *Copt - reprezentant al vechii civilizaţii egiptene, în limba rusă "motan" se traduce prin "kot", iar egumenul Gleb înţelesese " copt*"

care l-am snopit în bătaie şi care s-a furişat sub scaun, s-a aşezat acolo şi a început să plângă…

Şi atunci am înţeles că cei mai minunaţi şi de nepătruns, cei mai răbdători şi mai mari oameni din lume sunt preoţii noştri.



(Extras din cartea scrisă de Arhimandritul Tihon (Şehunov) - Nesfinţii sfinţi şi alte povestiri)